

Лионелъ. (като му подава ръка та) Остайте Сбогомъ, Милордъ, и увѣрявамъ, че ако бихъ останалъ живъ, послѣ тѣзи смъртоносна война, то тѣзи горчиви сълзи, що ги изливате, ще говоря за тѣхъ и ще намѣратъ награда. Но разлютена та съдба ма тика на вѣнъ, на марсово то поле, тя стои тамъ на тронъ тъ и рѣшава всичко. Добро видѣние на другий свѣтъ. Къса раздѣла на дълго приятелство (*излиза*).

Талботъ. Ахъ, какъ прѣмина всичко скоро; отъ земята ся раздѣлямъ и давамъ атома та си, тѣзъ атома, що въдвори въ мене горчивина и величие. — А отъ славний Талботъ, който потресе свѣтъ тъ, съ своя та слава, що остава отъ него? — нищо друго, освѣнъ шепа лекъ прахъ. — Тѣй *скончава* ~~скончава~~ ^{скончава} ~~человѣкъ~~ ^{человѣкъ} на този свѣтъ, — а едничка та користъ, що я спечалихме прѣзъ врѣме то на война та, тѣзи користъ е завистъ та къмъ нищо, сърдечно то наше прѣзрѣние къмъ всичко, що-то спечалихме и щото ни бѣше желание то.

ЯВЛЕНИЕ СЕДМО.

Карлъ, Бургундъ, Дюноа, Дю-Шателъ и солдати.

Бургундъ. Шатра та ся порази!

Дюноа. День тъ е нашъ!

Карлъ. (като *заблѣзва* ~~Талбота~~ ^{Талбота}). — Вижете скоро кой е тамъ, кой лежи, и тѣй уедененъ ся раздѣля отъ слънчевата свѣтлина? Облѣкло то му показва да е ~~человѣкъ~~ ^{человѣкъ} отъ благороденъ родъ, притечете му, притечете му скоро на помощъ! — (*Солдати притичатъ къмъ мъртвия*).

Фастолфъ. Назадъ! Далечъ отъ тука! Имайте почетъ прѣдъ мъртвий тука нещастникъ, комуто никога не желаєте животъ. —

Бургундъ. Що виждамъ? Талботъ лежи облятъ въ кърви! (*приближава ся до него, а той като изглежда студено, умира*).

Фастолфъ. Махни ся Бургундъ! Ахъ, този благъ